

Maria Kuutti

Anna
ja
Elvis

risteilyllä

Kuvittanut Katri Kirkkopelto

Karisto
Hämeenlinna

*Kiitokset Etelä-Savon Taiteen
edistämiskeskukselle työni tukemisesta!*

Sivuilla 15, 39, 100 ja 102 mummon tunnekasvatukseen liittyvät viisaudet on poimittu Anne-Mari Jääskisen kirjoittamasta ja Sanna Pelliccionin kuvittamasta kirjasta *Mitä sä rageet? Tunteita sikanolosta sairaan siistiin*. Lasten Keskus (2017).

Teksti © Maria Kuutti ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

Kuvitus © Katri Kirkkopelto
Annan piirros © Rauha Kuutti
Elviksen piirros © Topi Kuutti

ISBN 978-951-1-38552-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

YLLÄTYSMATKUSTAJA

Minä pääsisin vihdoinkin risteilylle! Olin niin innoissani, että kävin kolme kertaa vessassa.

Mummokin oli täpinöissään. Tämä oli kaikesta huolimatta hänen häämatkansa, joten ottaisimme myös Ilkan mukaan. Mummon ja Ilkan oli pitänyt lähteä häämatkalle jo viime kesänä, mutta sitten heille oli tullut kaikenlaisia esteitä. Nyt Ilkka oli saanut säästettyä taas vähän roposia ja matka saatettiin vihdoin toteuttaa.

– Keitä muita sukulaisia on lähdössä häämatkallemme? Ilkka kysyi mummolta ja katsoi tätä hivenen oudosti.

– Vain Anna ja Elvis, ei muita, mummo vastasi ja jatkoi sitten pakkaamista.

Elvis ei tarkalleen ottaen ollut mummon sukulainen vaan minun ystäväni. Mutta kyllä ystävätkin olivat tavallaan sukua.

– Älä unohda pakata mukaan uimakamppeita! mummo muistutti ja tunki laukkuunsa snorkkelin ja räpylät.

Minusta oli ihanaa päästä laivamatkalle. Saisin olla reissussa aivan rauhassa. Ei nimittäin ollut helppoa olla isosisko! Veikkoa sai vahtia koko ajan, sillä hän oli kova tekemään kolttosia. Keppostelun lisäksi Veikko halusi nykyään leikkiä koko ajan minun kanssani.

Onneksi mummo ja Ilkka osasivat leikkiä keskenään sopuisasti, joten minä saisin lukea ilman keskeytyksiä. Sen lisäksi suunnittelin tekeväni Elviksen kanssa kaikkea kivaa. Emme olleet nähneet vuoteen, joten kaikki oli taas vähän outoa ja jännittävää.

– Oletko sinä ollut koskaan isossa paatissa? kysyin Elvikseltä, joka pelaili tyynesti kännykälään.

– Monta kertaa.

– Mikä siellä on kaikista hauskinta? kysyin.

Elvis kohautti harteitaan. Häntä ei kiinnostanut puhua risteilystä. Sen sijaan Elvis halusi

puhua erilaisista peleistä, joita hän oli ladannut kännykälleen.

– Tämä on ihan paras! Tässä voi rakentaa aitauksia, ruokkia possuja ja kasvattaa vihanneksia.

Kuulosti siltä, että ystävästäni tulisi oikein hyvä maajussi. Katsoin hetken Elviksen pelaamista.

– Saanko minäkin kokeilla? kysyin lopulta, sillä pelkkä pelaamisen katsominen oli tylsää.

Elvis vilkaisi minua hätäisesti.

– Et.

Jätin Elviksen yksin ja jatkoin omia touhujani.

Pakkaaminen oli minusta tosi helppoa: raahasin ensin tarvittavat tavarat sängylleni ja sulloin sitten reppuun kaiken, minkä sain mahtumaan. Ne tavarat, jotka eivät mahtuneet, jätin sängylle.

Mummon mielestä pakkaaminen sen sijaan oli vaikeaa. Jaksoin hetken katsoa mummon touhottamista mutta sitten vetäydyin huoneeseeni lukemaan *Ella ja kaverit hiihoi!* -kirjan loppuun. Halusin valmistautua kaikkeen mahdolliseen, mitä risteilyllä vain voisi tapahtua.

Ihme ja kumma, selvisimme matkaan melkein ajoissa. Äiti ja isä olivat jalomielisesti lainanneet hääparille autoaan.

– Mutta vain Ilkka saa ajaa tällä, vannotti isä ja katsoi äitiään merkitsevästi.

– Mutta eihän minulla ole edes ajokorttia, mummo puolusteli.

– Niinpä, isä sanoi ja ojensi auton avaimet Ilkalle.

Takapenkillä oli tosi ahdasta, sillä osa matkanyssäköistä oli pitänyt tunkea jalkatilaan.

Elvis pelasi maanviljelypeliään niin innoissaan, että minulla oli tosi tylsää. En mahtunut juuri edes liikkumaan.

– Miksi Veikon turvaistuinta ei ole irrotettu? kysyin, kun kurvasimme moottoritielle.

– Jos sen olisi jättänyt kotiin, meillä olisi ihan hyvin tilaa, Elviskin marisi.

– Kappas ketaletta, mummo tokaisi. – Voittehan irrottaa sen nyt ja kokeilla, mahtuuko se takakonttiin.

Huokaisin. Mummo tiesi varsin hyvin, ettei

takakonttiin mahtunut enää kuusen havustakaan, koska hän oli ottanut liki kaiken irti lähtevän mukaansa.

Kiukutti. Tönin istuinta kyynärpäälläni. Istuin kikatti. Säpsähdin.

– Kuulitko?

– Mitä? Elvis kysyi ja jatkoi possujensa syöttämistä.

– Turvaistuin nauroi minulle.

Elvis ei tietenkään uskonut sitä, joten jouduin tönimään istuinta uudestaan.

Ensin istuin hihitti hiljaa, sitten hervottomasti.

Epäilykseni heräsivät. Vetäisin istuimen peittävän viltin pois ja kirkkaisin.

Mummokin kirkkaisu. Ilkka oli ajaa ojaan.

Turvaistuimessa hihitti Veikko pieni reppu sylissään.

TUNTEITA TULEE JA TUNTEITA MENEÄ

– Miniä on hyvä ja tarkistaa, puuttuuko kotoa kenties jotain, mummo sanoi närkeästyneenä puhelimeensa.

Miniä tarkoitti minun äitiäni.

– Ai, eikö yhtään mitään? Onko ollut jopa oudon rauhallista?

Ihme ja kumma, mummo oli hetken hiljaa. Kun mummo taas avasi suunsa, hän puhui nolon kovaa:

– Veikko ei ole isoveljensä kanssa! Veikko jonottaa tässä meidän kanssamme laivaan!

Hetkeksi tuli taas pahaenteisen hiljaista.

Olimme laivaterminaalissa selvittelemässä asiaa. Ympärillämme tungeksi risteilylle lähtijöitä.

– No, emmehän me enää siinä vaiheessa voineet kääntyä takaisin, mummo puolustautui.

Äidillä tuntui olevan paljon asiaa.

Lopulta mummo huokaisi syvään.

– Juu, kiitos, kyllä me pärjäämme. Heippa.

Olimme kaikki vähän sekaisin järkytyksestä.

Kuin ihmeen kaupalla mummo onnistui hankkimaan myös Veikolle lipun laivaan. Se vaati tosin monta puhelinsoittoa ja jotain, mitä en ymmärtänyt, mutta se oli viedä mummolta järjen.

– Oletko ihan varma, ettei häämatkallemme ole tulossa muita sukulaisia? Ilkka tivasi, kun kävelimme pitkää käytävää pitkin kohti laivaa.

– Olen, olen, mummo sanoi eikä edes katsonut aviomiestään päin.

Ilkka tuhahti vain merkitsevästi ja oli pitkän aikaa hiljaa.

Minuakin harmitti. Kaikki tulisi olemaan ihan erilaista kuin olin kuvitellut. Mummon tuntien juuri minä saisin leikkiä Veikon kanssa koko risteilyn ajan.

– Miksi sinä lähdit mukaamme? kysyin kiukuisena.